

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martiny Andělové a soudců JUDr. Viléma Šetka a JUDr. Martina Vícha ve věci

žalobce: **nezl. F. E. M.**, narozený dne „X“
státní občan Mongolska
místem pobytu „X“
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2021 č. j. MV-176596-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2021, č. j. MV-176596-4/SO-2021, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále již jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 10. 2021, č. j. OAM-35364-7/DP-2021 (dále již jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým bylo podle § 169r odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále již jen zákon o pobytu cizinců), zastaveno řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce vytýkal žalované, že porušila své povinnosti, když nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále již jen „správní řád“) a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). V souvislosti s § 50 odst. 2, 3 správního řádu nezjistila všechny rozhodné okolnosti a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 52 správního řádu), neboť neprovedla důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci.
3. Žalobce uvedl, že je státním občanem Mongolska ve věku dvou let, narodil se na území České republiky a do 1. 9. 2021 pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, společně se svou matkou a otcem, kteří zde pobývají na základě realizované zaměstnanecké karty. Jeho zákonný zástupce podal dne 13. 9. 2021 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.
4. Žalobce především vytýkal žalované, že pro prominutí zmeškání úkonu pozdního podání žádosti nezohlednila důvody uvedené zákonným zástupcem a dostatečně se nezabývala skutečnostmi, které existují a brání nezletilému žalobci vycestovat. Poukazoval na to, že jeho zákonný zástupce v žádosti o prominutí zmeškání úkonu uvedl, že k této situaci došlo z důvodu nemoci nezletilého, což doložil lékařským potvrzením, kdy byla stanovena diagnóza KHCD susp. virové etiologie. Období nemoci bylo stanoveno od 26. 8. 2021 a ukončeno dne 10. 9. 2021. Zákonný zástupce v souladu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců učinil podání do 5 dnů od odpadnutí překážky. Jako další důvod pro prominutí zmeškání úkonu uvedl zákonný zástupce skutečnost, že otec žalobce neměl možnost učinit podání, neboť pracuje jako řidič mezinárodní kamionové dopravy a je stále mimo domov, domů se vrací o víkendech, a to nepravdělně. Namítal, že skutečnost, že žádost mohl podat již 120 dnů předem není důvodná pro posouzení, zda byly důvody na jeho vůli nezávislé, které mu bránily žádost podat poslední den platnosti. Vyjádřil přesvědčení, že pokud by tento výklad zákonného ustanovení aplikovala žalovaná v obdobných případech, poté by tento institut postrádal smysl. Nesouhlasil se žalovanou i v otázce možnosti podání ze strany otce. Výklad § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ze strany žalované shledal jako extenzivní, neboť volně rozšiřuje podmínky zákona o možnosti podání jedním ze zákonných zástupců. Má za to, že žalovaná nevzala v úvahu, že je nezletilým dítětem ve věku dvou let, ve všech ohledech plně závislé na matce a tato má za něj rodičovskou zodpovědnost. Vytýkal žalované, že se nezabývala tím, jaké konkrétní onemocnění měl, jakou péči toto onemocnění vyžadovalo, jaká omezení způsobilo a jaká závažná újma na zdraví mu hrozila. Do předmětné situace se dostal nikoli z vlastního rozhodnutí a nemohl ji reálně nijak ovlivnit. Za nesprávné pak považoval i to, že se správní orgán nezabýval možným dopadem do jeho soukromého a rodinného života, odmítl názor, že žalovaná není ze zákona povinna zkoumat dopad do rodinného a soukromého života. Závěrem zdůraznil, že při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách a je třeba se vyvarovat přepjatému formalismu. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla správnímu orgánu vrácena k novému rozhodnutí. Současně se žalobou podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále již jen s. ř. s.) zamítl. Žalovaná námitky žalobce odmítla, odkázala na spisový materiál a své rozhodnutí. Dodala, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala. K námitce přepjatého formalismu, který nebyl uplatněn v rámci odvolání, žalovaná uvedla, že ministerstvo vnitra nepostupovalo přepjatě formalisticky, ale plně v souladu se zákonem, když uvedlo, že žalobce nesplnil podmínku pro podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území. Nesplnění zákonných podmínek pro podání takové žádosti nelze považovat za “formalistický přístup”, ale za interpretaci příslušných právních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu účastníka. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto podmínku nesplnil, ministerstvo vnitra postupovalo správně, když řízení o žádosti zastavilo. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 229/2017-34 ze dne 21. 2. 2018. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Je proto přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce se dne 11. 9. 2019 narodil na území České republiky, je občanem Mongolska a jeho matka K.-E. K. i otec Y. M. jsou občané Mongolska, kteří na území České republiky pobývají na základě realizované zaměstnanecké karty. Žalobci bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky s platností do 1. 9. 2021. Dne 13. 9. 2021 byla ministerstvu vnitra osobně doručena žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, podepsaná jeho matkou, ke které byly přiloženy potřebné listiny a spolu s nimi i potvrzení lékařské ambulance MALÉ ZDRAVÍ, a.s. o tom, že žalobce byl nemocen od 26. 8. 2021 s diagnózou KHCD, susp. virové etiologie a kontrola byla naplánována na 10. 9. 2021.
9. Dne 6. 10. 2021 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. OAM-35364/DP-2021, kterým zastavil řízení o žádosti účastníka řízení ze dne 13. 9. 2021 podle § 169r odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

písm. d) zákona o pobytu cizinců. Při svém rozhodnutí vycházel správní orgán prvního stupně ze zjištění, že dne 13. 9. 2021 podal zákonný zástupce žalobce osobně u ministerstva vnitřní žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny, zabýval se tím, zda byly splněny podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců pro samotné podání žádosti. Aplikoval § 47 odst. zákona o pobytu cizinců a shledal, že platnost dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo žalobci vydáno za účelem soužití rodiny, byla stanovena do 1. 9. 2021 a tento den byl současně posledním dnem lhůty stanovené § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, účastník řízení však žádost podal až dne 13. 9. 2021, tedy až po uplynutí lhůty stanovené zákonem o pobytu cizinců. Při aplikaci § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vzal do úvahy, že žalobce při podání žádosti předložil lékařskou zprávu, vystavenou dne 9. 9. 2021, z níž je patrné, že byl nemocen od 26. 8. 2021 s diagnózou KHCD, susp. virové etiologie a kontrolu měl 10. 9. 2021. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že tato lékařská zpráva neodůvodňuje pozdní podání žádosti, jelikož tuto žádost mohl podat pouze jeden z rodičů, buď matka, nebo otec, neboť oba dva mají na území České republiky platné pobytové oprávnění. Druhý z rodičů mohl v té době pečovat o nezletilého účastníka řízení při jeho nemoci. Žádost bylo také možné podat již 120 dnů před uplynutím platnosti dosavadního pobytového oprávnění, nebylo tedy nutné nechávat podání žádosti na poslední chvíli a vystavovat se tak riziku pozdního podání. Žádost bylo možné podat i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to i za situace, kdy by žádost byla podána bez náležitostí, ty by bylo možné doplnit na následnou výzvu správního orgánu. Žalobcem prokazované důvody neshledal jako přímou příčinu pozdního podání žádosti, uzavřel, že účastníku řízení v podání žádosti nebránil důvod na jeho vůli nezávislý, a proto řízení o jeho žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil, neboť ji podal v době, kdy k tomu není oprávněn.

10. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně odvolání, v němž žádal o pochopení toho, že žádost o prodloužení pobytu nebyla podána včas. Jako důvod uvedl tíživou životní situaci, nemoc nezletilého s tím, že jeho otec jako řidič nákladního vozidla v mezinárodní dopravní společnosti není ve všedních dnech vůbec doma. Matka má hodně starostí s péčí o malé dítě a nesprávně si zapamatovala platnost průkazu pobytu na 27. 9. 2021. Matka nezletilého uvedla, že nezletilého nemá možnost poslat do Mongolska, protože tam nemá nikoho, kdo by se o něj staral. Chtěli by být jako rodina pohromadě, mají zde stálý příjem ze zaměstnání a zázemí, nezletilý se na území České republiky narodil a oni tu plánují zůstat natrvalo. O jejich zájmu zde jako rodina zůstat svědčí i to, že v minulosti matka nezletilého požádala o trvalý pobyt.
11. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Ztotožnila se se závěrem správního orgánu prvního stupně, že účastník měl možnost podat žádost již 120 dnů před uplynutím doby povolení do dne skončení platnosti povolení, tj. od 4. 5. 2021 do 1. 9. 2021, jakož i s tím, že přestože byl účastník podle lékařského potvrzení nemocný, jde o nezletilé dítě mladší 15 let, za kterého žádost o prodloužení pobytového oprávnění podávají rodiče, kteří neprokázali, že ani jeden z nich v požadované době nemohl tuto žádost podat. Připustil, že zdravotní stav cizince může být důvodem nezávislým na jeho vůli, aby však mohly být zdravotní komplikace uznány podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, musí být nejenom doloženy lékařskou zprávou, potvrzením o hospitalizaci nebo dokladem o pracovní neschopnosti, ale je nutné, aby se jednalo nejen o důvody na vůli cizince nezávislé, ale aby

těž šlo o důvody, které objektivně cizinci zabránily v podání žádosti. Zdůraznil, že u žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zákon nevyžaduje osobní účast účastníka řízení při jejím podání, lze ji podat poštou, proto nemoc, která si nevyžádá hospitalizaci, obecně překážku, která by bránila ve včasné podání žádosti, nevytváří. Za účastníka, který není procesně způsobilý podle § 178 zákona o pobytu cizinců, jednají jeho zákonní zástupci. Žalovaná uzavřela, že účastník nebyl schopen prokázat, že ani jeden z jeho zákonných zástupců, kteří disponují na území dlouhodobým pobytem ve formě zaměstnanecké karty, nebyl schopen ve vymezeném období podat žádost osobně či poštovní přepravou. Účastník neprokázal, že by na straně jeho rodičů existovaly důvody nezávislé na jejich vůli, bránící včasnému podání žádosti. K námitkám, že jeho matka žádost nemohla podat, protože se o něj starala a jeho otec nebyl ve všedních dnech doma, uzavřel, že bylo-li možné žádost podat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, nebylo její podání vázáno na všední dny. K tíživé situaci a zapamatování si špatného data platnosti pobytového povolení žalovaná uvedla, že sice rozumí tomu, že nemocné dítě vyžaduje zvýšenou péči, avšak tato skutečnost neomlouvá zapamatování si špatného data, neboť i ve správním řízení platí zásada „práva patří bdělým“. Bylo-li vydáno povolení k pobytu na určitou dobu, měli si zákonní zástupci žalobce pohlídat zákonné lhůty. K námitce nemožnosti odeslání nezletilého žalobce do Mongolska a k přání, aby rodina žila na území, kde má zázemí, tedy k posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 8 Azs 163/2018-50, jakož i rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, z nichž vyplývá, že hodnocení přiměřenosti dopadu se posuzuje pouze v rozhodnutích o věci samé. V daném případě však bylo vydáno pouze procesní rozhodnutí, a z těchto důvodů nebyla posuzována ani přiměřenost napadeného usnesení ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále již jen úmluvy) a Úmluvy o právech dítěte. Nicméně závěrem žalovaná uvedla, že s ohledem na článek 8 Úmluvy i Úmluvy o právech dítěte neshledala nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, neboť žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla podána po uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání, aniž by žadatel prokázal důvody na jeho vůli nezávislé, které bránily včasnému podání žádosti. Žadateli jako nezletilému dítěti není nijak bráněno, aby pobýval na území se svou rodinou, resp. rodiči, pobývajícím na území na základě dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnaneckých karet, realizoval svůj soukromý a rodinný život. Žadatel jako občan Mongolska je cizincem, který dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1806, musí při pobytu na území disponovat vízem, proto bez zajištěného pobytového oprávnění nemůže pobývat na území, pokud nepodá včasnou žádost. Připustila, že podání nové žádosti o vydání pobytového oprávnění může být spojeno s vycestováním cizince, protože žádost musí být podána osobně na zastupitelském úřadu, avšak zákon o pobytu cizinců umožňuje, aby zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustil.

12. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.

Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V

odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívejší podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.

Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.

Podle § 178 zákona o pobytu cizinců se za procesně způsobilého pro účely tohoto zákona považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat.

13. Soud ani jednu ze žalobních námitek neshledal důvodnou. K argumentaci žalobce, že žalovaná nezohlednila důvody uvedené zákonnou zástupkyní žalobce pro prominutí zmeškání podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění, jakož i to, že je plně závislý na své matce, do předmětné situace se dostal nikoli z vlastního rozhodnutí a nemohl ji reálně nijak ovlivnit, soud předně uvádí, že žalobce jako nezletilé dítě ve věku dvou let není procesně způsobilý podle § 178 zákona o pobytu cizinců a veškeré úkony za něj činí jeho zákonní zástupci. Tak tomu je i v případě podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění (§ 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Soud dospěl k závěru, že jak žalovaná, tak i správní orgán prvního stupně, se žádostí o prominutí zmeškání tohoto úkonu řádně zabývaly, bez důvodných pochybností zjistily stav věci, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, když vycházely z předložené lékařské zprávy, která osvědčovala, že nezl. žalobce byl od 26. 8. 2021 do 10. 9. 2021 nemocen. Soud neshledal, že by správní orgány při aplikaci § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců postupovaly nezákonně, či překročily meze správní úvahy. Otázka oprávněnosti pozdního podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu ve vztahu k tvrzeným důvodům podléhá správnímu uvážení. Výklad pojmu „důvody na vůli cizince nezávislé“ přímo vyžaduje správní uvážení, aby správní úřad mohl zhodnotit, zda skutečnosti tvrzené účastníkem správního řízení lze pod tento neurčitý pojem podřadit. Správní orgány se zabývaly důvodem, který nezletilý žalobce uvedl jako příčinu zmeškání úkonu (svou nemoc, potřebu péče ze strany matky a pracovní zatížení otce). Vyložily, že zdravotní stav cizince by mohl být důvodem nezávislým na jeho vůli, nicméně by musel být takového charakteru, aby mu zabránil podat žádost o prodloužení pobytového oprávnění prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013-32 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 32 A 10/2013-36). Za situace, kdy žádost o prodloužení pobytového oprávnění není nutné podat osobně, postačí ji předat provozovateli poštovních služeb, tuto žádost za nezletilé dítě může podat kterýkoli z jeho zákonných zástupců, neboť oba mají rodičovskou odpovědnost, pak by důvod nezávislý na vůli žadatele, který by znemožnil podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění, musel nastat současně u obou zákonných zástupců nezletilého žalobce. Správní orgány správně dospěly k závěru, že žalobce neprokázal, že by na straně jeho rodičů existovaly důvody nezávislé na jejich vůli, bránící včasnému podání žádosti a soud shledal rozhodnutí žalované v souladu s právními předpisy.
14. Vzhledem k tomu, že správní orgány své rozhodnutí založily především na shora shrnutých důvodech, neshledal soud za potřebné zabývat se žalobní námitkou, že žalovaná Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

měla jako důvod nepřiznání zmeškání lhůty k podání žádosti argumentovat tím, že žalobce mohl takovou žádost podat již 120 dnů před skončením platnosti povolení k pobytu, neboť správní orgány na této okolnosti svůj závěr nepostavily, tuto skutečnost zmínily pouze na podporu svého rozhodnutí.

15. Druhá žalobní námitka, spočívající v tom, že žalovaná se dostatečně nezabývala skutečnostmi, které existují a brání nezletilému žalobci vycestovat, směřovala do posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle § 174a odst. 3 téhož zákona pak platí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
17. Obecně v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (například z důvodu, že žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019 - 46, ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 Azs 212/2021 - 37, ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39). V případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje.
18. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce o přepjatém formalismu správních orgánů, neboť správní orgány postupovaly plně v souladu se zákonem, zabývaly se tím, zda žadatel splnil podmínku pro podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jakož i splněním podmínky pro prominutí zmeškání této zákonem stanovené lhůty.
19. Správní orgán prvního stupně, jakož i žalovaná, správně řízení o žádosti žalobce zastavily podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost o prodloužení pobytového oprávnění opožděně dne 13. 9. 2021, přestože lhůta pro její podání uplynula 1. 9. 2021, aniž by včasnému podání žádosti zabránily důvody na jeho vůli nezávislé.
20. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn skutečností, že žalobce neměl ve věci úspěch ani částečný, a má svou oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Právo na náhradu nákladů řízení by měla žalovaná, ta však sdělila, že jí žádné náklady přesahující rámec běžné činnosti nevznikly, a proto právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno žádnému z účastníků řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. dubna 2022

Mgr. Martina Andělová v. r.
předsedkyně senátu